

↪ *Hidas Judit*

A b é b i s z i t t e r

Részlet a *Seb* című regényből

A földszintes önkormányzati bérház hosszan nyúlt el a poros főút szélén, közel a lámpás kereszteződéshez. A pirosban rendszerint autósor kígyózott az ablakok alatt, remegve köhögtek a kipufogók, és benzingőzzel terítették be a környező házakat. Négy lakás volt ebben a valaha fehér színű, mára nagyrészt elszürkült épületben, a falakról sok helyen mállott a vakolat, és hatalmas penészfoltok virítottak rajta, az egyik ablak ki volt törve, így állt évek óta. A járda és az út között fehér kavicssal ritkásan leszórt, itt-ott gazzal tarkított terület húzódtott, ez amolyan senkiföldje volt, melyet az itt lakók és a szemközti kisboltban vásárlók szép lassan birtokba vettek az autóikkal.

A bérház legszelső traktusában lakott Betty a családjával, az ő részük volt a legjobb állapotban, pár éve lemeszelték kívülről a falat, a tetőn kicseréltek néhány törött cserepet, de ezt is csak titokban, az önkormányzat határozatban tiltotta meg, hogy a házon bármilyen átalakítást végrehajtsanak.

„Hallottatok már ilyet”, tárta szét a kezét Betty férje, Laci egy vasárnapi családi ebéd alkalmával, Ibi néni és az unokája jött át hozzájuk egy nagy tál töltött káposztával, „már az is baj, ha valamit széppé akarunk tenni”, kérdezte, majd így folytatta, „aszondja az a lakásügyes kiscsaj, nincs még huszonöt, de akkora a pofája, mintha ő szarta volna a spanyolviaszt, hogy véssük jól az eszünkbe, ez a ház nem a mi tulajdonunk, és ne is álmodozunk arról, hogy egy-két millióért megkaphatjuk”, mondta, majd hatalmas lapátkezeivel felkapta a villát, és egy húsgombócot betuszolt a szájába, a káposztalé rácsöppent az állára. Betty nagynénje, Ibi néni bólogatott, „így megy ez, biztos ezt is le akarják rohasztani, hogy utána fillérékért megkapharintsá valami milliárdos”, magyarázott.

Betty papucsban kacsázott ki a zöld kiskapuhoz azon a napon, amikor Emma először csöngetett be a gyerekekkel hozzájuk. A kapu, mint az egyensúlyát veszített ember, bizonytalanul dülöngélt ide-oda, ahogy a nő kinyitotta. Betty megfogta a rekedten ugató Csöpi nyakörvét, hogy a vendégek beljebb tudjanak jönni. Emma és Berta elindult a ház mellett hátrafelé, a homokos udvaron használt autógumik, kavicszalmok, kiselejtezett bútorok álltak, a szomszéd telken a nő észrevette a szippantós kocsikat, „már készülünk a felújításra, a kertben nemsokára lesz medence, színes virágok, a kerítésnél tuják”, szólalt meg ekkor Betty, Emma rámosolygott, milyen törekvő emberek, suhant át rajta, és örült, hogy végül őt választotta bébiszitternek a kislánya mellé.

Szóba jött még Évike is, egy testes, ötven körüli házaszszony, hosszú, vörösre festett haját egy banáncsattal fogta hátra, fehér ruhában jött hozzájuk látogatóba, azt mondta, korábban csecsemős nővérként dolgozott egy fővárosi kórházban, ez a nő biztos, hogy érteni fog a gyerekekhez, gondolta Emma, de amikor Évike meglátta Bertát, megcsipkedte a gyerek arcát, „gyere, babám a nénivel a szobába”, mondta neki búgó hangon, mintha egy szellemi fogyatékoshoz beszélne, Berta pedig visítva menekült előle. Járt náluk egy fiatal anyuka is, az állásinterjúra testhez álló, rövid pólóban és miniszoknyában érkezett, a haja szorosan hátra volt fogva lófarokba, műkörmeivel állandóan a copfját te-

kergette, és Emma azt gondolta, inkább fitness-edzőnek, mint bébiszitternek kellene jelentkeznie.

Betty is kicsípte magát az első találkozóra, műanyag színes strasszokkal kirakott szandált húzott a kínai piacon vásárolt rózsaszín csillogós pólóhoz és fehér kismadrághoz, mindehhez pedig egy rózsaszín kistáskát is akasztott a karjára, de ez bájos ellentétben állt hízásra hajlamos alakjával, vastag karjával, széles fenekével, leguggolt, amikor meglátta Bertát, rámosolygott, és mint egy szégyellős kislány, alig hallhatóan súgta neki, „na, megyünk játszani”, majd kuncogott egy kicsit.

Miután Berta megmutatta Bettynek a babáit, a bébiszitter és a szülők megállapodtak, hogy Betty már a jövő hét elején kezdhethetne, és mivel Emmának a városban volt dolga, Bettyék autóját pedig a férje használta, úgy döntöttek, először Emma viszi le hozzájuk a kislányt játszani.

Emma belépett Betty házába, magas sarkú csizmája kopogott a régi, vörös műkövön, jobbra látta a konyhát a harmincéves, fehér, mágnesszárral csukódó kredenccel, balra a kis étkezőt, ahol még döngölt padló volt, a zsebkendőnyi, halványzöld csempével bevont fürdőt, mindenütt tisztaság van, nyugtatta magát Emma, bár amikor érezte, hogy véccére kell mennie, úgy döntött, inkább még kibírja. Egyedül a nappaliban volt új padló, laminált parketta került a földre, ebben a szobában állt a szülői ágy, egy kis asztal számítógéppel, egy szekrény sor a hetvenes évekből, a szoba központi falánál pedig egy hatalmas plazmatévé. A három négyzetméteres étkezőből még egy kis szoba nyílt, ez volt Betty tizenkét éves lányának, Kittynek a kuckója, egy ágy fért el benne és egy kis íróasztal, a fal szexi vámpírlányokat ábrázoló mesefigurák, copfos, miniszoknyás tinilányok és félmeztelen fiúk posztereivel volt teleragasztva.

„Jó napot”, köszönt Kitty mosolyogva, és feltápáskodott az ágyról, hogy bemutatkozzon, „nagyon hasonlít rád a lányod”, mondta Bettynek Emma, a hajuk ugyanúgy volt lófarokba fogva, mindkettőjükön combközépig érő póló kismadrággal, a lábukon a köröm kékre lakkozva, mintha testvérek volnának, jutott eszébe Emmának. Kitty lehajolt Bertához, „szia”, a kislány kikeredett szemmel bámult a nagylányra, Kitty elpirult, és nevetve megsimogatta, „gyere, megmutatom, milyen játékok vannak”, mondta és nyújtotta felé a kezét, Berta készségesen besietett vele a nagyszobába.

„Helyes kis lakás”, állapította meg Emma mosolyogva, miközben egy kicsit megborzongott, „és jó hűvös, még így, kánikulában is”, tette hozzá, mire Betty csóválni kezdte a fejét, „sajnos a ház alulról vizesedik”, mutatta a gázkonvektorok alatt a nedveségtől felduzzadt falat. Emma kínosan mosolygott, „valamit akkor télig ki kell találni”, mondta, de Betty széttárta a karját, „ahhoz az egész házat szét kellene verni, de az önkormányzat még azt sem engedi, hogy a saját költségünkön megcsináltassunk bármit.”

Emma vakon bólogatott, miközben ránézett az órájára, „hopp, elnézést, nekem rohannom kell”, elővette a játékokat, pótruhákat, elmondta, hánykor szokta Bertát lefektetni, és hogy oda kell mellé bújni, amíg elalszik, majd gyorsan odakiáltott

Bertának, „érezd jól magad, kicsim”, de a gyerek nem válaszolt, éppen egy ugató plüsskutyát vizsgált, amely sétálni és bukfeneczeni is tudott.

Délután Berta alig akart hazamenni, „Kitty, Kitty”, hajtogatta, és nyújtotta a lány felé a kezét, miközben az anyja húzta a lakásból kifelé, „jössz majd máskor is”, mondta neki, de este elmesélte Maxnak, hogy mit látott Bettyéknél, megemlíttette a vizesedést is, „az már nem tréfa, köszvényt lehet tőle kapni”, mondta a férfi, „máskor ne vidd le Bertát egy ilyen koszfészek-be”, kérte.

Ezek után Betty a villában vigyázott a gyerekekre, Berta boldog volt, ha a nő a lányát is elhozta, és Kitty is szívesen jött fel a hegyre, ha nem volt más dolga. Lenyűgözte őt Emmáék háza, a hatalmas, gondozott kert, amelyben színes növényekkel beültetett sziklakert állt, a kerítés mellett húzódtó színes bokrok, a házban a vajszerű bútorok és a perzsaszőnyegek, a modern, mikroval, mosogatógéppel, robotgépekkel felszerelt konyha, a fürdőben a halvány, virágos csempe, mintha egy lakberendezési újság lapjai elevenedtek volna meg előtte.

Mindenekfelett Emma gardróbja tetszett neki, épp csak bekukkantott ide, amikor először jött fel az emeletre, Berta pizzamáját kellett kihozni a lefekvéshez, a ruhás szoba falát mindenütt vastag tölgyfából készült szekrény borította, a földön padlószőnyeg, a polcon a ruhák katonás rendben összehajtogatva, és mindez olyan fénytel volt megvilágítva, amelyről Kitty egyszerre érezte végtelenül elegánsnak és otthonosnak ezt a helységet, és ettől egy pillanatra össze is facsarodott a szíve, hogy mindez hiába van itt egy karnyújtásnyira tőle, mégsem az övé, és ki tudja, vajon lesz-e neki valaha ilyesmije.

Miután Bertát lefektették, Betty leült tévét nézni, épp akkor kezdődött az egyik zenés tehetségkutató döntője, „kimegyek véccére”, mondta Kitty, az anyja csak bólintott, oda sem nézett, ő pedig a wc helyett visszalopózott a gardróbba. Először csak az ujjával érintette meg a ruhákat, aztán ki is vett egyet-egyét, magához próbálta, elképzelte, milyen jól mutatna az utcán az egyikben vagy a másikban. Ha ilyen cuccokban járna, akkor biztos őt is annyian szeretnék az osztályban, mint Grétát, gondolta, aki szintén itt lakott a hegyen, pár utcányira innen. Kitty még sosem járt náluk, csak tudta, hogy az a nagy fehér kapu az övék, ahol mindig egy hatalmas komondor ugat.

„Kitty, hol vagy”, hallotta ekkor az anyja hangját a földszintről, „egy pillanat”, szólt vissza a lány, és bement a fürdőszobába, hogy legalább a kezét bevezesse. Miközben megnyomta a kerámiából készült folyékonyzappan-tartót, megakadt a szeme az ékszerfán, ujjával végigzongorázott a nyakláncokon, fülbevalókon, majd óvatosan, nehogy nyikorogjon, kinyitotta a mosdó alatti legfelső fiókot, aztán csodálkozva látta, milyen könnyedén és hangtalanul siklik a szerkezet, eszébe jutott az ő fürdőjük, ahol a fiókot mindig csak félig tolták vissza, hogy egy kézzel akkor is belenyúlhassanak, ha netalán beragadna.

Emma itt tartotta a parfümöket és a sminkkészleteit, Kitty kinyitott egy szemfestékdozot, aztán egy pirosítót, majd a rúzso-

kat nézte végig. Csupa márkás holmi, ilyesmit eddig még közelről nem látott, milyen jó lenne egyet eltenni, gondolta, talán észre sem vennék, annyi minden van itt. De ekkor nyílt mögötte az ajtó, „hát te mit csinálsz itt”, kérdezte az anyja, „semmit, csak...”, kezdte a választ Kitty, és igyekezett a kiszedett holmikát a háta mögé rejteni, de az anyja nem hagyta, „teszed vissza, de azonnal”, szólt rá Betty, „jól van, csak megnéztem...”, válaszolt kelleetlenül Kitty. „Megnézted, megnézted, na, mutasd a zsebeidet”, mondta az anyja, és Kitty hagyta, hogy végigtapogassa, de nem volt bennük semmi. „Na, eriggy lefelé”, kérte Betty halkan, „csak ezt a rúzszt hadd próbáljam ki”, könyörgött Kitty, most, hogy látta, az anyja tulajdonképpen nem haragszik. „Eszedbe ne jusson, mert soha többet nem hozlak magammal”, válaszolta fojtott ingerültséggel az anyja, azzal kivette a kezéből a rúzsokat, „na, most már tényleg eriggy lefelé”, mondta, de Kitty nem mozdult, „inkább megvárlak”, szólt halkan, Betty szép sorjában rakosgatta vissza a rúzsokat, „mi az, csak nem félsz”, kérdezte mosolyogva, de a lánya csak a vállát vonogatta, és továbbra is az ajtófélfát támasztotta.

„Na, gyere, te óriáscsecsemő”, mondta neki Betty lágyan, megfogta a lánya kezét, és elindultak együtt lefelé a nappaliba. „Látod, milyen szépek a fények”, kérdezte az anyja, ahogy kinézett a sötét ablakon, nem messze a városka hatalmas temploma állt kivilágítva, a távolban a főváros fényei csillogtak, „mint egy képeslap”, tette hozzá, Kitty bólogatott, de közben oda sem pillantott, inkább felhúzta a lábát a kanapén, hogy jobban odabújhasson majd az anyjához, „mi a baj, csak nem fázol”, aggódott Betty, tetőtől-talpig bebugyolálta a lányt, mint egy újszülöttet, aztán szorosan magához húzta.

Kitty meredten bámulta a tévében a tehetségkutatót, de közben csak arra tudott gondolni, hogy szép ez a ház, jó lenne itt élni, és tényleg csodálatosak a hegyről a város fényei, csak ezek az óriási ablakok ne volnának mindenfelé, elképzelte, hogy valaki hirtelen megjelenik az üveg mögött, kibukkan egy arc a sötétből, és egyenesen a szemébe néz, meredten bámulja, majd odanyomja az üveghez a képét, az orra és a szája összelapulva simul a hideg felületre, miközben a lehelete egyre nagyobb kört párasít be, csapkodja az üveget, „engedjete be, engedjete be”, kiabálja, ők pedig bent sikítózva búznak össze, eltakarják egymás szemét, mintha mindez igaz sem lenne, ám ekkor egy ütés, majd egy rúgás és üvegcsörömpölés következik, és az ember már félig bent is van a házban, a kezéből ömlik a vér, de ő ezzel mit sem törődik, „adjátok ide a pénzeteket, vagy megöllek benneteket”, üvölti, és ők hiába magyarázzák, hogy nem itt laknak, hogy nekik ehhez az egészhez semmi közük nincsen, a férfit ez egyáltalán nem érdekli.

Egy új dal következett a tehetségkutatóban, „fantasztikus hangja van”, mondta Betty a tizenöt éves kislányra, aki korábban elmesélte, hogy egy vidéki családból származik, az édesanyja otthon neveli négy testvérét, és az apja külföldön dolgozik. Kitty összerезzent az anyja hangjától, mire ő megszorította a lány vállát, és lágyan azt suttozta a fülébe, „türelem, és meglátod, a jóisten egyszer majd téged is megsegít”.